Cesta na Island - Ryvolové, bratři

```
    C                                        G
R: Nechci vo něm slyšet, nechci nikdy vidět islandskej kraj,
                        D         G
   mý šedivý vlasy mi za pravdu daj'.
       G                  C
1. Až někdo ti, hochu, vo Islandu řekne,
         D                   G
   svým koltem ho přikrej a buď na něj zlej,
                          C
   kdo slovíčko dobrý vo tom kraji cekne,
       D                 G
   je dočista blázen, a ty se mu směj.
2. Kdo kanady prodřel v tom pohřebním koutě,
   kdo šedivý vlasy z tý hrůzy teď má,
   kdo viděl ty stíny, co do hrobu zvou tě,
   ten třesoucím hlasem mi za pravdu dá.
R:
3. Jó, tenkrát v tom roce, co bylo to sucho,
   chlap přišel a povídá úplnou báj,
   že sežere z kojota syrový ucho,
   esli nám neřekne, kde leží ráj.
4. Pak v proklatým vedru sme lesama táhli,
   kde smrděj' tůně a zrzavej mech
   a stromy jak tráva, když na ně sme šáhli,
   padaly na zem, to člověk by zdech'.
R:
5. Pak začaly kopce a šutráků fůry,
   když jazyk nám votek', jdem bez vody dál,
   my cucali šťávu ze stromový kůry
   a islandskej ďábel se z voblaků smál.
6. A večer, když ztahaný na zem jsme padli,
   ty islandský zvířata divnej maj' mrav,
   přes kemp, kde ležíme jak kytky zvadlý,
   stádo se přehnalo divokejch krav.
R:
7. Můj Bože, proč nedáš nám voddechnout chvíli,
   proč trestáš nás pravicí krutou a zlou,
   tam v islandskejch horách to sténá a kvílí,
   to ubohejch trempířů přízraky jdou.
8. Tak zašel tam jeden a ztratil se druhej
   a ze skály padal a příšerně řval
   a veselej Davy byl do rána tuhej,
   až zvostal jsem samotnej uprostřed skal.
R:
9. Já za chvíli zdechnu, jen minuta zbejvá,
   tak skončila cesta, moc dobře to vím,
   a islandskej ďábel už prstem mi kejvá,
   až zaleze slunce, já vodejdu s ním.
10. Ač není tu žádnej, kdo pro mě by plakal,
    já jedinou radu chci nakonec dát,
    kdyby vás někdo do Islandu lákal,
    tak voprátku na krk a poslat ho spát.
```